

“Ik ben echt **opengebloeid** in België”

ERKENDE VLUCHTELING SUHAIL DROOMT VAN LOOPBAAN IN WERELD VAN TELEVISIE

Denis Bouwen

Vluchtelingen die zich slecht integreren in ons land? De praktijk is in heel wat gevallen veel positiever, zoals het verhaal van Suhail Saeed (43) illustreert. Suhail is al tien jaar in België en moest keihard knokken om zich staande te houden. Dit jaar werd hij eindelijk erkend als vluchteling. “Ondanks de vele moeilijkheden ben ik hier kunnen openbloeien”, zegt hij zelf. “Tegenwoordig voel ik me meer Belg dan Pakistaan, ook al heb ik de nationaliteit nog niet.”

VECHTEN OM TE OVERLEVEN

ONS RECHT: *Jarenlang leefde je hier zonder papieren. Een weinig benijdenswaardige situatie.*

SUHAIL: “Het was aartsmoeilijk om hier te overleven zonder wettig verblijf. Soms lagen er jobs binnen handbereik maar kon ik ze niet aanvaarden omdat ik niet de juiste papieren had. Ik kon het volhouden door te improviseren en door hulp te krijgen van vrienden en kennissen. Daarnaast deed ik nogal wat vrijwilligerswerk. Soms waren er momenten van wanhoop maar gelukkig niet al te vaak. Ik raakte bijvoorbeeld gedepimeerd wanneer ik ergens een kans om te werken zag maar er niet kon op ingaan.” “Mijn familie, mijn omgeving, mijn vroegere school in Pakistan, ik mis het allemaal. Alleen kan ik het verdriet over dat gemis meestal goed verbergen.”

ONS RECHT: *Wanneer heb je je papieren gekregen?*

SUHAIL: “Op 29 april 2015 heb ik te horen gekregen dat mijn situatie eindelijk wettelijk in orde zou komen. Ik was heel opgelucht toen ik dat nieuws vernam. Op sommige momenten probeerde de politie me thuis op te pakken toen ik nog geen papieren had. Ik was heel angstig toen dat gebeurde. Maar ik las ook veel in de Koran in de hoop dat mijn geloof me zou beschermen tegen mogelijk onheil.”

TOESTROOM

ONS RECHT: *Er zijn nu in Europa heel wat vluchtelingen uit Syrië, Irak, Afghanistan. Soms komen ze ook uit Pakistan of uit Afrika. Leef je met hen mee?*

SUHAIL: “Door mijn eigen ervaringen

Suhail staat bij zijn vrienden – in veel gevallen Belgen – bekend als een erg joviale, gediensstige en geëngageerde kerel. Tien jaar geleden ontvluchtte hij zijn land omdat hij echt geen kans zag om daar een normaal leven te leiden als homo. Hij is zelf moslim. “In een streng islamitisch land als Pakistan is het voor mij onmogelijk om een gewoon bestaan te hebben zonder dat ik moet wegsteken wie ik echt ben als mens. Homoseksualiteit is er nog altijd tegen de wet. Als het uitkomt, riskeer je 100 zweepslagen en een gevangenisstraf die varieert tussen twee jaar en levenslang. Leef je in de regio die aanschurkt tegen Afghanistan, dan is het nog erger want daar geldt de sharia: als homoseksueel kan je daar worden dood gestenigd.”

Twee broers van Suhail weten dat hij van mannen houdt. “Geen van beiden wil nog met mij praten”, klinkt het. “Ik heb nog wel telefonische contacten met andere familieleden maar zij weten niets over mijn geaardheid.”

Suhail studeerde wetenschappen en werkte jarenlang als samensteller van programma’s en ‘broadcast engineer’ voor televisiebedrijven in Pakistan en Thailand. “Om materiële redenen hoefde ik mijn land niet te verlaten want ik had daar een leven kunnen hebben zonder financiële zorgen. Ik zag het gewoon niet zitten om heel mijn leven in de kast te blijven en een dubbele leven te moeten leiden, met alle risico’s van dien.”

Suhail Saeed: “Heel wat mensen zonder papieren leven met spanningen en kampen met depressies. Als meer Belgen zouden luisteren naar hun verhalen, zouden ze hen niet meer als ‘een gevaar’ beschouwen.”

weet ik maar al te goed wat die mensen allemaal meemaken en voelen. Niet voor niets ben ik in Antwerpen nog altijd lid van MEZOPA, een werking voor mensen zonder papieren die gelieerd is met Bond Zonder Naam.”

“Eigenlijk zouden de Verenigde Naties veel grotere inspanningen moeten doen om de situatie en de mensenrechten in een aantal landen in de wereld te verbeteren. Mensen vluchten niet alleen naar hier om hier meer geld te verdienen. Ze willen ook goed onderwijs, minder corruptie, een justitie die haar werk doet, geen geweld tussen diverse bevolkingsgroepen. De VN lijkt al te vaak op een praatbarak. Er is juist meer actie nodig.”

ONS RECHT: Nogal wat Belgen en Europeanen zijn bang omdat er zoveel vluchtelingen toestromen. Begrijp je dat?

SUHAIL: “Misschien zijn ze bang omdat ze denken dat de vluchtelingen niet veel goeds zullen betekenen voor hun land. Of maken ze zich zorgen over een nog hogere werkloosheid. Soms vinden ze vreemdelingen gewoon gevaarlijk, denk ik. Meestal ten onrechte.”

MEER LUISTEREN

ONS RECHT: Er zijn in dit land nogal wat mensen zonder papieren. Hoe moeten we volgens jou met deze groep omgaan?

SUHAIL: “Het gaat om mensen die dikwijls niet naar hun land kunnen terugkeren of die dat niet aandurven. Officieel mogen ze hier niet werken maar ze moeten wel proberen te overleven. Soms hebben ze geen woning of geen geld om de dokter te betalen. Hun situatie in

eigen land was slecht, en hier leven ze ook in armoede. Ze zijn bang van de politie. Geen wonder dat heel wat sans-papiers met spanningen leven en met depressies kampen. Als meer Belgen zouden luisteren naar hun verhalen, zouden ze hen niet meer als ‘een gevaar’ beschouwen.”

“Heel wat mensen in Europa moesten in de loop van de geschiedenis ook naar elders vluchten. Iets wat niet mag worden vergeten. Onderschat ook niet het feit dat vele vluchtelingen hun land van oorsprong ondanks alles écht missen.”

ONS RECHT: Hoe zie je jouw toekomst in België?

SUHAIL: “Ik ben nu volop Nederlands aan het studeren om mijn kennis van de taal te verbeteren. Eerst wil ik een betaalde job vinden maar ik zou ook nog graag een opleiding volgen. De wereld van de televisie boeide me al toen ik nog een kind was, en die passie is zeker niet verdwenen. Het zou geweldig zijn om een baan te vinden in de tv-sector maar mijn maatschappelijk assistente zegt dat ik dan wel een goed diploma nodig heb. Misschien kan ik in die sector wel een stage doen?”

RODE DUIVELS

ONS RECHT: En hoe voel je je na al die jaren in dit land?

SUHAIL: “Weet je, na tien jaar voel ik me eigenlijk meer Belg dan Pakistaan. Ik heb hier, weliswaar in moeilijke omstandigheden, de kans gehad om mezelf te zijn. Er is hier veel minder corruptie dan in Pakistan. Het onderwijs is heel goed, en dat niet alleen in de steden. In Pakistan leggen je ouders je op wat je moet doen of worden, hier ben je veel vrijer in de keuzes die je maakt. Trouwens: ik heb niks met voetbal maar als de Rode Duivels een match spelen sta ik altijd klaar om te supporteren. En bij het jaarlijkse Eurosongfestival ben ik ook een grote fan van de Belgische inzending (lacht).” |

Zoek je in jouw streek werkgroepen of verenigingen die bezig zijn met vluchtelingen en mensen zonder papieren? Surf dan naar www.vluchtelingenwerk.be/leden

ACV TREKT ZICH OOK LOT VAN VLUCHTELINGEN AAN

De vakbond behartigt in eerste instantie de belangen van zijn leden maar heeft ook bijzondere aandacht voor medemensen in kwetsbare situaties. Mensen in armoede bijvoorbeeld. Maar ook vluchtelingen en mensen zonder papieren. Eva Maria Jimenez Lamas werkt bij het ACV in Brussel. Zij verdedigt de belangen van werknemers zonder papieren en is ook nauw betrokken bij de vele vluchtelingen die nu uit diverse landen in ons land toekomen.

“Elke werknemer heeft het recht om te worden verdedigd”, legt Eva uit. “Al in 2008 hebben we in Brussel-Halle-Vilvoorde beslist dat ook werknemers zonder papieren lid kunnen worden van onze vakbond. Wij organiseren algemene bijeenkomsten voor migranten die met of zonder papieren werken. We informeren hen over hun rechten en trachten de solidariteit tussen de werknemers met papieren en de groep zonder te vergroten.”

Elke maand komen militanten uit deze werking bijeen om activiteiten te plannen en vorming te krijgen. “Samen met andere organisaties vragen we een menselijk migratiebeleid waarbij mensen zonder papieren worden erkend en een regularisatie van hun verblijf kunnen krijgen. Er moeten ook precieze en permanente regularisatiecriteria komen.” Elke maandag houdt Eva in Brussel een permanentie waar leden terecht kunnen met vragen en problemen.

TENTENKAMP

Niet zolang geleden stond er in hartje Brussel een heus tentenkamp waar vele vluchtelingen uit Syrië, Irak, Afghanistan en andere landen werden opgevangen door talloze vrijwilligers en het middenveld. “Sommige van onze militanten waren bij de eersten die hulp verleenden”, vertelt Eva. “Zo waren er die mee gingen koken in het tentenkamp. Zelf ben ik betrokken bij de inspanningen om politiek te lobbyen rond de positie van vluchtelingen en sans-papiers.”

Eva begrijpt niet goed waarom de komst van Syrische en andere vluchtelingen meteen moest leiden tot een ‘asielcrisis’ in Brussel. “Het was toch al langer duidelijk dat er meer en meer Syriërs naar Europa zouden komen. De federale regering blunderde door vorig jaar het aantal opvangplaatsen voor asielzoekers in te krimpen. Sommige werkgevers tonen zich nu enthousiast over de komst van nieuwe potentiële werknemers maar wij zijn toch voorzichtig: we willen niet dat deze mensen worden uitgebuit. Sommige van de huidige vluchtelingen zijn de mensen zonder papieren van morgen, en het is bekend hoe deze groep vaak wordt misbruikt door werkgevers.” Vakbonden en ziekenfondsen zijn van mening dat de overheid de huidige situatie perfect aan kan als ze structurele maatregelen neemt. Ze onderstrepen dat alle asielzoekers recht hebben op volwaardige opvangplaatsen in gebouwen met de nodige sanitaire voorzieningen. Alle beleidsniveaus moeten hun verantwoordelijkheid blijven opnemen: de federale regering, de regio’s en de gemeenten.

